

Se-apropie un nou sezon al demagogiilor și-al demagogilor, sezonul de agitație maximă al alegerilor prezidențiale. Vom avea din nou prilejul de-a ne enerva, de-a “presta” pro sau contra și de-a impune propria viziune apropiatilor, subalternilor (cum, poți să-ți contrazici șeful?), rudelor. Disputele vor degenera – în multe cazuri - în comportament sub-rural, în “lupte” fratricide pentru... ce?.... Am spus-o și-o spun: știu sigur că nimeni, niciun politician, niciun reprezentant al niciunei formațiuni politice existente în ultimii 25 de ani NU m-a reprezentat. Niciunul n-a avut un proiect coerent, un singur proiect, care să fie dedicat țării și nu intereselor de moment, de “grup” în special. Mi-aș fi dorit, mi-aș dori să avem expuneri onorabile, argumentate, strategii, să discutăm matematic despre viitorul nostru apropiat sau mai îndepărtat, să reluăm/analizăm teme strict socio – economice și nu să fim, mereu și mereu, anatemizați cu lozinci.

Marele savant Albert Einstein spunea pe bună dreptate că “încrederea prostească în autoritate este cel mai mare dușman al adevărului.” De la cine așteptăm adevărul?... În general, insipidele “autorități” ne asaltează cu discursuri aberante, cu fumigene religioase - naționaliste și își sacrifică minima credibilitate în cele mai dubioase aranjamente. Nu putem avea încredere în ei, cei îngrămădiți – prin diverse mijloace - pe listele din fruntea bucatelor atât timp cât ne tratează prea... colorat.

Prieteni, câți oare dintre reprezentanții noștri știu să se comporte civilizat, elegant, cu fair play? Puteti numi un personaj? Faceți un efort, vă rog!... Poate mulți dintre ei nu știu ce-i bunul simț, pentru că n-au învățat la școlile lor FF (fără firmă). Păcat de noi, cei care cădem în plasa lor, și ne distribuim sudalme unii altora, în cadența turmei...

Tot marele Einstein ne transmite un mesaj cu adevărat civic: “cea mai importantă încercare omenească e strădania de a ne comporta moral”, îndemn ce ar trebui urmat în primul rând de cei care ne reprezintă, oferindu-ne respect necondiționat și-atunci am redeveni și noi cetățeni cu adevărat europeni.

Mă tot gândesc câte din hotărârile, directivele, etc. bine fundamentate din strategiile sustenabile europene sunt într-adevăr înțelese și susținute de politicieni (nu numai români). Câți dintre ei “simt” și gândesc sustenabil?... Ce înseamnă oare pentru nea... Dorel, cu veceul în curte, din cătunul X Prăjini că la guvernare sunt stângiștii și nu dreptacii sau viceversa?... O sarma și-o bere-n plus?! Iar cei din centrul evantaiului politicianist ce fac oare?... Are oare apa din fântâna lui Dorel mai puțin nitrată și nitrată sau amoniac dacă primarul are o culoare sau alta?... Zecile de “doctori” din PR (Parlamentul României), împrăștiați ne-brownian în toate partidele, unii chiar luându-se în serios, n-au nicio idee despre cel mai mic proiect cu segment țintă, nu cătunul “Las Fierbinți”, ci o comunitate rurală oarecare, în care canalizarea și aducțiunea de apă potabilă să se fi făcut “pe tăcute”, fără jocuri și interese, pur și simplu de dragul de-a schimba ceva, de-a face ceva util. Birourile parlamentarilor din teritoriu sunt piese de muzeu, în care secretare plăcut ambalate, zâmbesc vag de sub măști bine vitaminizate și-și

etalează tabletele în care notează în propoziții fade necazurile neîncrezătorilor vizitatori.

Ce se întâmplă cu moralitatea reprezentanților noștri?... Are sens să mai scotocim după bruma de bun-simț care ar trebui să-i propulseze – pe bune – în sufletele noastre?...

Din păcate, cei mai mulți dintre cetățenii țării (să tot fie vreo trei milioane) au abandonat - sau se grăbesc s-o facă – proiectul România, nu mai există nicio așteptare, și-au asumat cea mai “simplă” reacție la adresa guvernanților, schimbarea de domiciliu, de aici... DINCOLO și... s-au liniștit. Doar noi, aici, acasă, rămânem spectatorii blazați ai grotescului spectacol, având frustrările firești ale locuitorului european periferic, amețiți și mințiți cu nonșalanță de tupești de serviciu. Vom trece dintr-un “regim” în altul, pe aceleași nefericite geo-coordonate, așteptând – pe cine? – să ne deconspire proiectul de țară.

Loteria Romana SA este brand-ul țării noastre în materie de profit pur, în care norocul, jocul întâmplării ne aduc satisfacții temporare și ne îndepărtează de dorința “tehnică” de-a ne imagina, pricepe și accepta un business plan durabil, cu un buget aferent credibil, care să ne dea soluția prosperității. Poate că plus 5 % la un salariu de subzistență și minus 5 % la un CAS mult-disputat ne vor oferi pârgăhia salvatoare pentru o creștere temporară a cash-ului din economia țării, dar, din păcate, fără investiții reale, ne-toxice, vom oscila veșnic între creștere economică zero și deficit bugetar “rezonabil”. Un proiect minimal de succes ar putea genera amorsarea investițiilor masive spre un segment mai puțin riscant, pe care nimeni nu și-a dorit în mod serios să-l stimuleze: IMM –urile. Dimpotrivă, acestea mor încetul cu încetul, sufocate de taxe albe și gri, într-o țară din ce în ce mai mică.

Dacă e prea mult, poate că o țintă accesibilă pentru conducători ar fi să-și propună teme casnice, și, în discursuri ne-sofisticate să încurajeze dublarea consumului de pastă de dinți pe cap de locuitor și/sau creșterea gradului de utilizare a săpunului în zonele nefavorizate, măcar pe parcursul diverselor alegeri. Din păcate/fericire, prezidențiabilii și politicienii în general au alte preocupări, mult mai mărețe și mai creștine: prosperitatea FAMILIEI.

Să mai vorbim de indicatori macro economici, de PIB, PGB sau PNB, interesează pe cineva? Nu, pe ai „noștri” îi interesează – mai ales în momentele galactice - consumul de mici pe cap de locuitor, consumul de hectolitri de bere din familiile din clasele dominate, numărul de mașini bengoase din mediul interlop raportat la numărul accidentelor de pe străzile reșapate și eventual numărul de zile libere dintr-un an pro-electoral.

Misiune imposibilă: România?! (editorial de Ion Maris)

Scris de Ion Maris

Vineri, 19 Septembrie 2014 19:12 - Ultima actualizare Luni, 22 Septembrie 2014 13:43

Proiectul România nu mai poate aștepta. A trecut un sfert de secol de tatonări, încercări, tranziții și de capitalizări oneroase. A sosit timpul cetățeanului tăcut, al populației vii, ne-vegetale, e cazul să discutăm despre noi, azi și acum, nu mâine! Trebuie să avem încredere în NOI!

Gata! Nu poate să ne mai ajute... Cel de Sus!

AUTOR: Ion Mariș

19.09.2014

www.sighet-online.ro